Pregaria.cat

Entrada

Quan obris aquesta carta

“Quan obris aquesta carta, estimat meu, ja no hi seré.

Hauré passat per aquella porta del comiat definitiu,

Ja prou que ho saps, i ho has patit.

Però estigues en pau, car has estat fidel al meu costat.

Sort n’he tingut de tu,

de la teva mà, del teu suport, de tanta cura.

Gràcies, amor.

No et deia res; ja no podia.

Semblava que la meva ment era ben morta,

I què va... tot ho seguia.

I es per això que et vaig deixar aquest escrit

en el calaix, quan aquell dia

em varen dir: estàs malalta, a poc a poc diràs adéu

a aquesta vida.

Adéu al cant, a la mirada, al moviment i a la veu amiga.

Aleshores és quan vaig pensar:

ara és moment de dir-te que tot

ho he viscut al costat teu i em sento plenament agraïda.”

Aquest escrit o un de semblant el van trobar en el calaix del seu escriptori. L’avia va morir encara jove. Deien durant els darrers dies que possiblement no entenia res. És possible, i també ho és tot el contrari.

I a altra banda de la carta estava escrit el següent:

“*Però, tal com diu l'Escriptura:* Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen” (1ª Corintis 2,9).